

*Sygn. akt VIII Ca 350/13*

## WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

*Dnia 30 sierpnia 2013 r.*

*Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy*

w składzie:

Przewodniczący SSO Rafał Krawczyk (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2013 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Powiatu C.**

przeciwko **W. F.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie

z dnia 24 kwietnia 2013 r.

sygn. akt I C 159/13

**oddala apelację.**

Sygn. akt VIII Ca 350/13

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Chełmnie w sprawie z powództwa Powiatu C. przeciwko W. F. o zapłatę zasądził od pozwanego W. F. na rzecz powoda kwotę 969,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 lutego 2013 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda 227 zł tytułem kosztów procesu w tym 180 zł zastępstwa procesowego.

Powód Powiat C. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. F. kwoty 1.412,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 08.02.2013 r. oraz od kwoty 85,21 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że na mocy umowy najmu z dnia 5.10.2011 r. powód jako właściciel garaży przy ul. (...) wynajął garaż pozwanemu W. F. na okres do 31 sierpnia 2012 r. Obowiązkiem pozwanego było comiesięczne uiszczanie czynszu w wysokości 140 zł do dnia 10-go każdego miesiąca.

Strona powodowa przyznała, że umowa była ważna do końca sierpnia 2012 r., ale formalnie pozwany nie zdał kluczy, wobec czego pismem z dnia 12 września 2012 r., wezwano go do zwrotu kluczy. Faktycznie pismo nosi datę 13 września i wezwano w nim pozwanego do opuszczenia garażu w terminie 7 dni od otrzymania pisma i telefonicznego skontaktowania się celem odebrania garażu.

Ponadto pozwany wezwany był do zapłaty w dniach 28 marca i 17 grudnia 2012 r.

Natomiast z zeznań pozwanego wynikało, że jeszcze przed otrzymaniem pisma z 13 września zatelefonował do Starostwa i poinformował, że opuścił wynajmowany garaż. Nie zachodziła potrzeba zwrotu jakichkolwiek kluczy, bowiem takich w wynajętym mu garażu nie było. Na drzwi garażowe założył własną kłódkę i zabrał ją z sobą w dniu 31 sierpnia 2012 r.

Sąd I instancji wskazał, że niespornym pomiędzy stronami było, iż pozwany W. F. zaprzestał uiszczania opłat za wynajmowany od powoda garaż od m-ca kwietnia 2012 r. oraz że za m-c marzec była niedopłata 4,64 zł. Spornym natomiast było, czy powód słusznie domagał się opłat za miesiące wrzesień, październik, listopad i grudzień 2012 r.

Zdaniem Sądu Rejonowego taka wątpliwość istnieje tylko w odniesieniu do miesiąca września 2012 r. Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego, że w miesiącu wrześniu – przed otrzymaniem pisma od powoda, poinformował pracownicę powoda panią R., że opuścił garaż. Z tej racji pozwany zdaniem Sądu Rejonowego zobowiązany był do zapłaty czynszu jeszcze za miesiąc wrzesień, natomiast żądanie zapłaty za dalsze trzy miesiące było nieuzasadnione.

Sąd Rejonowy w tym względzie wskazał, że powód w każdej chwili mógł udać się do tego garażu i korzystać z niego, zaś w sytuacji, gdyby był nadal zajęty – zadać opróżnienia a nawet wystąpić o eksmisję.

Jednocześnie powód nie był w stanie podać, czy garaż był wyposażony w klucz, dlatego też według Sądu I instancji przyjąć należy – zgodnie z twierdzeniem pozwanego – że zamykany był na kłódkę stanowiącą jego własność. Zarówno w umowie jak i w żadnym ewentualnym aneksie nie zostało sprecyzowane wyposażenie garażu oraz sposób obejmowania go i wydania. Dlatego przyjąć należy, że telefoniczne zawiadomienie dokonane przez pozwanego było wystarczającą czynnością.

W tej sytuacji Sąd Rejonowy uwzględnił roszczenie do kwoty 969,57 zł, oddalając je w pozostałej części i uznając, że domaganie się zapłaty za dalsze trzy miesiące było bezpodstawne.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając go w zakresie oddalenia powództwa i wnosząc o jego zmianę poprzez orzeczenie zgodnie z pozwem. Skarżący zarzucił naruszenie art. 675 §1 kc oraz art. 233 §1 kpc. Powód podniósł, że pozwany nie zwrócił mu garażu w sposób, aby wynajmujący miał prawo ocenić, czy rzecz zwrócona posiada walor rzeczy nie pogorszonej. Natomiast oświadczenie pozwanego o opuszczeniu garażu nie było poparte żadnym dowodem.

### ***Sąd Okręgowy zważył, co następuje:***

#### ***Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.***

Sąd Okręgowy w całości podzielił ustalenia Sądu Rejonowego, przyjmując je jako własne.

Rozważania właściwe należy poprzedzić uwagą, że sąd apelacyjny w postępowaniu uproszczonym nie rozpoznaje na nowo powództwa (roszczenia), lecz jedynie ocenia trafność (słuszność) zaskarżonego rozstrzygnięcia, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co w apelacji zarzuci skarżący. Oznacza to, że apelacja nie służy tu badaniu trafności zaskarżonego orzeczenia z punktu widzenia zgodności z rzeczywistością (z rzeczywistym stanem prawnym i faktycznym), lecz z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego – w centrum uwagi sądu II instancji pozostaje zatem zaskarżone orzeczenie i ocena jego poprawności nie zaś rozpoznanie sprawy i orzekanie in merito (por. uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów SN z 31 stycznia 2008 r. – zasady prawnej – III CZP 49/07, Lex Polonica nr 1811245, OSNC 2008, nr 6, poz. 55; komentarz do art. 505<sup>9</sup> kpc LexPolonica).

W ocenie Sądu Okręgowego rację należy przyznać Sądowi I instancji, że materiał dowodowy zebrany w sprawie dostarczał wystarczających podstaw do przesądzenia zasadności powództwa w zakresie przyjętym przez Sąd Rejonowy.

Zgodnie z zasadą ciężaru dowodu wynikającą z art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Co prawda rację przyznać należy powodowi, że z pewnością pozwany zwracając powodowi najmowany od niego garaż nie dochował w tym względzie należytej staranności wymaganej przez przepis art. 675 §1 kc (określający warunki zwrotu rzeczy najmowanej). Powyższe nie może jednak przekładać się na obciążenie pozwanego równowartością czynszu najmu za dalsze miesiące po zakończeniu stosunku najmu, w których to faktycznie pozwany już nie zajmował przedmiotowego garażu. Powód natomiast (mimo spoczywającej na nim w myśl zasady ciężaru dowodu powinności) nie wykazał, że pozwany w dalszym ciągu w spornym okresie (przez kolejne miesiące październik, listopad i grudzień) korzystał z przedmiotowego garażu. Skarżący poprzestał w tym względzie jedynie na samych twierdzeniach, którym zaprzeczył pozwany, co bezwzględnie skutkowało koniecznością przedstawienia dowodów na poparcie swego roszczenia.

Wobec powyższych okoliczności Sąd Okręgowy stwierdził, że zarzuty apelacyjne nie potwierdziły się, dlatego też apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.